

Göğün Sancısıdır Özlem

– GürhanGürses · 07 Nisan 2018

- Sendeki de özlem mi? diye sordum ben o yâre bir gün. Beni anlamazlıktan geldi ama o da soruma soruyla cevap verdi: 'Bendekini ne sandın ya! Asıl benimkisi özlem! İnsan değer verdiği insanları özler. Onları her an için yanı başında ister.' diye.

-Yok canım daha neler? diye yanıtladım ve devam ettim: 'Göğün sancısını hissediyorum içimde ve yerin? Hem herkesi, seni özlediğim gibi özlemiyorum ki! Enerjimi ve yoğunluğumu bir tek sana ayırıyorum. Bütün özlemlerim sana anlayacağın.'

Beni ciddiye almaya başladı birden ve bunun açıklamasını ister gibi gözlerimin en derinine bakarak: 'Nasıl oluyor peki?' diye sordu.

- Yağmur öncesi dolar ya bulutlar; simsiyah olur, kabarır da kabarır ve birden döker ya gözyaşlarını, sırlıklam eder her yeri. Ben de sana öylesine doluyorum. Hani bulutları şöyle alsan eline ve ıslak bir bezi sıkar gibi sıkısan var ya bir damla dahi yağmur kalmayacasına... İşte özlemlerim de aynen öyle damla damla dökülür yüreğimden. Ya da yerin altında kaynayan bir magma gibi kaynar da kaynar yüreğim ve ansızın fırsatını ve yolunu buldu mu taşları, kayaları delip geçerek yeryüzüne fıskırır. İşte sana dolunca içten içe büyüyen bir magma gibi oluyorum.

Kara mı kara gözlerini açtı iri iri. Şaşkıncı sanki, uzun uzun baktı bana. Konuşmadı. Ellerini bir o yana bir bu yana koydu. Tedirgindi. Belki de huzursuzdu. Ya da benim onunla ilgili hissettiklerimin derinliğinin bu kadar olduğunu hissetmemişti. Ve kendisinin bu denli özleneceğini anlayamıyordu. Hiç özlenmemiş ve sevilmemiş gibi baktı bir an.

- Şey! dedi. Getiremedi gerisini. Sesi zor çıkıyordu. 'Şey, ben özlemek ve özlenmek nedir tatmadım hiç bu yaşa kadar. Bu yüzden anlamakta zorlanıyorum söylediklerini ve hissettiklerini.'

- Sus! dedim. 'Kardelenleri bilir misin sen? Hani beyaz örtünün altında güneşe uzanan kar çiçeklerini. Sırf sevdiğini görmek için incecik ve nazik endamıyla karın altında bir isyancı gibi ayaklanıp gün yüzüne çıkan kardelenleri...Yalnızlığın ve karanlığın en dibinde ikamet eden ruhum, sırf senin aydınlığına ulaşmak adına yalnızlığı bir paçavra gibi karanlığı da bir kar örtüsü gibi başından savurup atıyor. Kardelenin güneşe uzanan öyküsü aslında benim sana olan özlemimden başka bir şey değildir. Özlem dediğim şey dağ kadar bir yük, okyanus gibi. Bu özlemi çekmek ise mecburi hizmettir bana.'

Tam bir şok halindeydi.

Mona Lisa tablosu gibi duruyordu.

Ağlıyor muydu, gülüyor muydu anlayamıyordu insan.

Hüzünlü müydü, mutlu muydu belli değildi.

- Bana karşı bu kadar ilgili ve sevgili olduğunu bilmiyordum. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Onun bu kadar çaresiz kalacağını, kurşun yemiş gibi duracağını beklemiyordum. Ve bana bu kadar dikkat kesileceğini ummuyordum.

- Bilme! Ama ben yağmur olup düştüm saçlarına. Rüzgar olup değdim tenine. Çiçek olup koktum

burnuna. Ses olup geldim kulağına. Ve bir öpücük olup kondum dudaklarına. Sen bunların farkında değildin. Avucunda kalbe giden damar oldum. Kirpiklerinde salınan gözyaşı... Bir düş oldum uykunda. Hayal oldum zihninde, fikir oldum peşinde koştuğun, his oldum ellerinin titrediği, ayaklarının yerden kesildiği...

- Ama ben... Ben bunları bilmiyordum. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çok şey vardı belki de söyleyeceği ama o an... Dili tutulmuştu. Gözleri donmuştu. Kılı bile kıpırdamıyordu. Tarumar olmuş gibiydi içten içe. Bir gemi batıyordu sanki gözlerinde. Bir can, idam ediliyordu saçlarının telinde. Uçurumda tuttuğu eli bırakıyordu adeta. Dibi olmayan bir uçurumdan düşüyordu belki de.

Bir insan özlenemez miydi? Sevilemez miydi? Başkası onu özlememişse ve sevmemişse bana neydi? Ben onu çölde yağmura, kıtlıkta ekmeğe, savaşta da barışa olan özlem gibi özlüyordum.

- Göğün sancısıdır yüreğimde hissettiğim. Bulutun yağmura sancıması gibi yüreğimde aşkına sancır. dedim ona. Ve bunu ona ifade edişim de irinli bir yaranın cerahatle deşilmesi gibi içimi rahatlatmış ve içimdeki zehri dışarı akıtmıştı.

Ağlıyordu.

Ağlıyordum.

Ağlıyorduk.

Teklikten çıkmıştık, birlikten ayrılmıştık; biz olmuştuk.